

fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ascon” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 1.061/2002 al Curții de Apel Galați — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, apreciind că instituirea de către legiuitor a unor reguli speciale de prescripție nu echivalează cu încălcarea vreunei dispoziții constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 august 2002, pronunțată în Dosarul nr. 1.061/2002, **Curtea de Apel Galați — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, precum și ale art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1997 privind controlul fiscal**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ascon” — S.R.L. într-o cauză administrativă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate instituie o discriminare favorabilă proprietății statului în raport cu proprietatea privată aparținând celorlalte subiecte de drepturi, deoarece prevăd un termen de prescripție de 5 ani pentru creanțele bugetare, pe când prin Decretul nr. 167/1958 se instituie un termen general de prescripție de 3 ani. Prin aceste dispoziții se încalcă și regimul proprietății private, care este ocrotită de lege în mod egal, indiferent de titular. De asemenea, autorul excepției invocă jurisprudența Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 72/1994, a stabilit că diferențierea, prin Decretul nr. 167/1958, a termenelor de prescripție în funcție de titularii de drepturi este neconstituțională, contravenind dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție, care prevăd că proprietatea privată este ocrotită de lege în mod egal, indiferent de titular.

Curtea de Apel Galați — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece, obligația bugetară fiind distinctă de obligația civilă, regimul lor juridic este, de asemenea, diferit, iar termenul de prescripție în materie fiscală presupune existența unui raport juridic specific dreptului fiscal și nu poate fi supus normelor privitoare la prescripția extinctivă ce decurge din raporturi juridice civile sau comerciale. Totodată, prescripția reglementată în materie fiscală privește dreptul statului de a executa silit creanțele bugetare, în timp ce prescripția reglementată de Decretul nr. 167/1958 privește dreptul la acțiune.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât, potrivit art. 53 alin. (1) din Constituție, impozitele și taxele reprezintă o obligație la cheltuielile publice, constituindu-se în obligație bugetară distinctă de obligația civilă, iar regimul lor juridic se impune a fi diferit.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1997 este neîntemeiată, deoarece obligațiile bugetare se situează în sfera interesului public și, pe cale de consecință, termenul special de prescripție pentru realizarea creanțelor bugetare este avut în vedere tocmai pentru atingerea scopului interesului public. Totodată, arată că, potrivit art. 41 alin. (1) din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege, în cazul de față, de Ordonanța Guvernului nr. 70/1997, iar, potrivit art. 134 din Constituție, statul este obligat să asigure activitatea economică, financiară și valutară. Cu privire la dispozițiile art. 26 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994, Guvernul arată că acestea au fost abrogate în mod expres, începând cu data de 1 iulie 2002, prin Legea nr. 414/2002 privind impozitul pe profit.

Avocatul Poporului consideră excepția de neconstituționalitate neîntemeiată, deoarece instituirea unui termen de prescripție de 5 ani în materie fiscală, mai mare decât termenul de 3 ani ce reprezintă regula de drept comun, potrivit Decretului nr. 167/1958, nu contravine dispozițiilor constituționale, cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 134 alin. (2) din Constituție, statul poate să ia anumite măsuri pentru asigurarea surselor sale bugetare. În ceea ce privește Decizia Curții Constituționale nr. 72/1994, precizează că aceasta se referă la art. 3 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958 și nu la termenul de prescripție din domeniul fiscal, care nu poate fi supus normelor privitoare la raporturile civile sau comerciale.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, al Guvernului și al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 70 din 29 august 1994 privind impozitul pe profit, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 12 martie 1997, precum și dispozițiile art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 70 din 28 august 1997 privind controlul fiscal (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 30 august 1997), aprobată cu modificări prin Legea nr. 64/1999 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 21 aprilie 1999), astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 30 iunie 1999, având următorul conținut:

— Art. 26 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994: *„Termenul de prescripție pentru stabilirea impozitelor prevăzute de prezenta ordonanță este de 5 ani de la data la care a expirat termenul de depunere a declarației de impunere.”;*

— Art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1997: *„Dreptul organelor de control fiscal sau, după caz, al serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale de a stabili diferențe de impozite și majorări de întârziere pentru*

neplata în termen a acestora, precum și de a constata contravenției și a aplica amenzi și penalități pentru faptele ale căror constatare și sancționare sunt, potrivit legii, de competența organelor de control fiscal sau, după caz, a serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale, pentru o perioadă impozabilă, se prescrie după cum urmează:

a) în termen de 5 ani de la data la care a expirat termenul de depunere a declarației pentru perioada respectivă;

b) în termen de 5 ani de la data ultimului termen legal de plată a impozitului, în cazul în care legea nu prevede obligația depunerii declarației;

c) în termen de 5 ani de la data comunicării, către contribuabil, a impozitului stabilit de organele fiscale sau, după caz, de serviciile de specialitate ale autorităților administrației publice locale în condițiile prevăzute de lege.“

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia apreciază că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate următoarele prevederi constituționale:

— Art. 41 alin. (2): „Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.“;

— Art. 135: „(1) Statul ocrotește proprietatea.

(2) Proprietatea este publică sau privată.

(3) Proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.

(4) Bogățiile de orice natură ale subsolului, căile de comunicație, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil și acelea ce pot fi folosite în interes public, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, precum și alte bunuri stabilite de lege, fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

(5) Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate.

(6) Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.“

I. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994, Curtea constată că aceasta a fost abrogată în mod expres prin art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 414 din 26 iunie 2002 privind impozitul pe profit, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 27 iunie 2002, care a intrat în vigoare la data de 1 iulie 2002, dispozițiile criticate nefiind preluate în noua reglementare a impozitului pe profit.

Față de cele mai sus arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 23 și ale art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

1. Respinge ca fiind inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ascon” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 1.061/2002 al Curții de Apel Galați — Secția comercială și de contencios administrativ.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1997 privind controlul fiscal, aprobată cu modificări prin Legea nr. 64/1999, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Având în vedere că aceste dispoziții au fost abrogate anterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate și că, potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea [...] unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]”, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994, ca fiind inadmisibilă.

II. Cu privire la dispozițiile art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1997, Curtea constată că acestea instituie, pentru anumite creanțe bugetare, un termen de prescripție de 5 ani, ceea ce, în opinia autorului excepției, ar contraveni protecției proprietății private, consacrată de prevederile constituționale ale art. 41 alin. (2).

Curtea reține că, spre deosebire de creanțele civile și comerciale, care izvorăsc din raporturi de drept privat, creanțele bugetare își au sorgintea în raporturi de drept public, și anume în raportul stabilit între stat și cetățeni, în virtutea căruia, potrivit dispozițiilor art. 53 alin. (1) din Constituție, „Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice“.

Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție, statul are obligația să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară. Astfel, reglementarea prin dispozițiile legale criticate a unui termen de prescripție de 5 ani, în materie fiscală, mai lung decât termenul general de prescripție de 3 ani, stabilit de Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, nu constituie o măsură discriminatorie de apărare a proprietății private a statului în raport cu proprietatea privată a altor titulari, ci o măsură de apărare a interesului public, în deplină concordanță cu prevederile constituționale ale art. 41 alin. (2) și ale art. 135 referitoare la protecția proprietății private.

În ceea ce privește Decizia Curții Constituționale nr. 72/1994 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 284 din 6 octombrie 1994), invocată de către autorul excepției în susținerea acesteia, Curtea constată că aceasta este irelevantă în cauza de față, întrucât se referă la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 3 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 32

din 28 ianuarie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000, excepție ridicată de Maria Viorica Neșulescu în Dosarul nr. 57/A/2002 al Curții de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 21 ianuarie 2003 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 28 ianuarie 2003.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 martie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 57/A/2002, **Curtea de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000**, excepție ridicată de Maria Viorica Neșulescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că art. 5 alin. (1) din Legea nr. 50/1996, care calculează adaosul la indemnizația de încadrare lunară în raport cu „*vechimea efectivă*” în magistratură, contravine art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât creează discriminări în rândul corpului magistraților. De asemenea, se apreciază că textul de lege criticat lipsește de conținut art. 44 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, deoarece acest articol definește vechimea în magistratură, precum și perioadele asimilate acesteia fără a face distincție între vechimea efectivă în magistratură și vechimea în celelalte funcții de specialitate juridică.

Curtea de Apel Craiova, exprimându-și punctul de vedere, consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind întemeiată. Reglementarea cuprinsă în art. 5 alin. (1) din Legea nr. 50/1996 încalcă art. 16 din Constituție, întrucât se creează o inegalitate între cetățenii care au aceeași pregătire profesională și au exercitat diferite funcții juridice.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost

comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al Avocatului Poporului.

Guvernul arată că textul de lege criticat se referă în mod expres și limitativ la vechimea în funcțiile de judecător, procuror, magistrat-asistent al Curții Supreme de Justiție, personal de specialitate juridică din Ministerul Justiției sau Institutul Național al Magistraturii. În ceea ce privește sintagma „*vechime efectivă*”, aceasta semnifică faptul că în calculul vechimii prevăzute la art. 5 alin. (1) din lege nu se vor lua în considerare, pe de o parte, întreruperile de activitate, cum sunt, spre exemplu, stagiul militar, concediul de maternitate sau pentru îngrijirea copilului și, pe de altă parte, perioadele cât persoana a îndeplinit alte funcții decât cele enumerate la art. 5 alin. (1).

Avocatul Poporului apreciază că limitarea aplicării dispozițiilor legale criticate nu încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi. Egalitatea în drepturi a cetățenilor, consfințită de art. 16 din Constituție, nu înseamnă uniformitate, astfel încât „dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite, tratamentul nu poate fi decât diferit”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, astfel cum rezultă din notele scrise depuse de autorul excepției în fața instanței de judecată, art. 5 alin. (1) din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 18 noiembrie 1999, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 1 septembrie 2000. Textul de lege criticat are următorul conținut:

— Art. 5 alin. (1): „*Magistrații beneficiază de un adaos la indemnizația de încadrare lunară, în raport cu vechimea efectivă în funcțiile prevăzute la art. 42 și art. 43 alin. 2 din Legea nr. 92/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, calculat în procente la indemnizația brută de încadrare, după cum urmează:*

- de la 5 la 10 ani — 5%;
- de la 10 la 15 ani — 10%;
- de la 15 la 20 de ani — 15%;
- peste 20 de ani — 20%.”

Textul constituțional invocat de autorul excepției ca fiind încălcat are următoarea redactare:

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile referitoare la salarizarea și alte drepturi ale magistraților și personalului de specialitate juridică asimilat, potrivit legii, acestora, din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată, au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 18 decembrie 2002, soluția legislativă consacrată de textul de lege criticat fiind preluată de art. 4 alin. (1) din ordonanța sus-menționată, care are următorul conținut: „*Magistrații beneficiază, în raport cu vechimea efectivă în funcțiile de judecător, procuror, magistrat-asistent la Curtea Supremă de Justiție sau de personal asimilat magistraților, de o majorare a indemnizației stabilite potrivit art. 3 alin. (2), calculată în procente la indemnizația brută, după cum urmează:*

- de la 5 la 10 ani — 5%;
- de la 10 la 15 ani — 10%;
- de la 15 la 20 de ani — 15%;
- peste 20 de ani — 20%.”

Prin urmare, dat fiind că, după invocarea excepției de neconstituționalitate în fața instanței judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra constituționalității prevederii legale în noua sa redactare,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților, excepție ridicată de Maria Viorica Necșulescu în Dosarul nr. 57/A/2002 al Curții de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 ianuarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 44

din 4 februarie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 63 lit. b) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, cu modificările și completările ulterioare

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător

Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 63 lit. b) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Maria Morariu în Dosarul

nr. 260/2002 al Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 260/2002, **Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 63 lit. b) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, cu modificările și completările ulterioare.** Excepția a fost ridicată de Maria Morariu cu ocazia soluționării unei acțiuni în contencios administrativ formulate în contradictoriu cu Uniunea Avocaților din România.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 1 alin. (1) și ale art. 63 lit. b) din Legea nr. 51/1995, republicată, contravin prevederilor constituționale ale art. 16, 20, 22, 38 și 51. În esență, autorul excepției arată că textele de lege criticate „acordă competență unei autorități publice ca, printr-o structură a sa, Consiliul Uniunii Avocaților din România, să adopte norme cu putere de lege”, precum Statutul profesiei de avocat. În acest sens, se invocă art. 28 alin. (9) din statut care, dând „posibilitatea Uniunii Avocaților din România să aprecieze cine poate fi primit în avocatură fără examen [...]”, îngrădește dreptul la muncă și la alegerea locului de muncă, consfințit de art. 38 din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ apreciază că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate. Astfel, se arată că „statutul se dezbate, adoptă și modifică de către Consiliul Uniunii Avocaților din România, conform atribuțiilor pe care acest organ le are în baza legii”, și, în consecință, prevederile legale atacate nu încalcă dreptul la muncă, drept garantat prin Constituție.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate, iar în conformitate cu art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, Curtea a solicitat și punctul de vedere al Avocatului Poporului.

Guvernul, apreciind ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, arată că „posibilitatea reglementării prin statut a unor aspecte care țin de organizarea profesiei nu este de natură a atrage neconstituționalitatea dispozițiilor legale”, ci, din contră, apare ca „o modalitate de valorificare a autonomiei organizării și funcționării profesiei de avocat”. Se consideră, de asemenea, că aspectele ce privesc „concordanța dintre lege și un act normativ cu forță juridică inferioară adoptat în temeiul acesteia reprezintă o problemă de aplicare a legii și nu de constituționalitate, astfel încât în ceea ce privește aceste aspecte trebuie să se pronunțe instanța de drept comun competentă în materie”. În acest sens se invocă jurisprudența Curții Constituționale, concretizată în Decizia nr. 146/1999 și Decizia nr. 391/1997.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se apreciază că prevederile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 „nu fac decât să dispună că organizarea și funcționarea autonome ale profesiei de avocat nu se pot valorifica decât în condițiile unui statut al profesiei”. Conform normelor de tehnică legislativă, acest statut nu trebuie însă să excedă legii, ci, în acord cu aceasta, trebuie să reglementeze toate acele probleme referitoare la profesia de avocat care nu puteau fi cuprinse în legea de organizare și exercitare a profesiei. De asemenea, se arată că „acest statut se dezbate, adoptă și modifică de către Consiliul Uniunii Avocaților din România, conform atribuțiilor pe care acest organ le are de la lege”, și că, deși „statutul reglementează în amănunt condițiile prevăzute de lege pentru a solicita primirea în profesia de avocat, aceasta nu presupune și primirea tuturor celor care îndeplinesc aceste condiții, deoarece legea nu prevede obligația, ci facultatea de a primi”.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și cel al Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) și ale art. 63 lit. b) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 6 martie 2001, modificată și completată ulterior prin Legea nr. 489/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 5 august 2002.

Aceste texte de lege au următoarea redactare:

— Art. 1 alin. (1): „*Profesia de avocat este liberă și independentă, cu organizare și funcționare autonome, în condițiile prezentei legi și ale statutului profesiei.*”;

— Art. 63 lit. b): „*Consiliul uniunii se întrunește trimestrial și ori de câte ori este nevoie. El are următoarele atribuții: [...] b) dezbate, adoptă și modifică statutul profesiei.*”;

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege, autorul excepției invocă încălcarea următoarelor prevederi constituționale:

— Art. 16: „*(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.

(3) Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate de persoanele care au numai cetățenia română și domiciliul în țară.”;

— Art. 20: „*(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*”

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”;

— Art. 22: „*(1) Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.*”

(2) Nimeni nu poate fi supus torturii și nici unui fel de pedeapsă sau de tratament inuman sau degradant.

(3) Pedeapsa cu moartea este interzisă.”;

— Art. 38: „*(1) Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei și alegerea locului de muncă sunt libere.*”

(2) *Salariații au dreptul la protecția socială a muncii. Măsurile de protecție privesc securitatea și igiena muncii, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim pe economie, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții grele, precum și alte situații specifice.*

(3) *Durata normală a zilei de lucru este, în medie, de cel mult 8 ore. [...]*“

— Art. 51: „*Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.*“

Dispozițiile art. 1 și ale art. 58, devenit art. 63 ca urmare a republicării Legii nr. 51/1995, au mai fost supuse controlului Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 146 din 7 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 23 decembrie 1999, a reținut, în esență, că prevederile constituționale ale art. 38 și 51 nu au „nici o concludență în demonstrarea neconstituționalității legii“.

Examinând excepția de neconstituționalitate ce formează obiectul prezentului dosar, Curtea constată că, în concepția

legiuitorului, avocatura este un serviciu public, care este organizat și funcționează pe baza unei legi speciale, iar profesia de avocat poate fi exercitată de un corp profesional selectat și funcționând după reguli stabilite de lege. Statutul profesiei de avocat a fost adoptat, în baza art. 63 din Legea nr. 51/1995, de Consiliul Uniunii Avocaților, fără ca aceasta să contravină prevederilor constituționale invocate. Această opțiune a legiuitorului nu poate fi considerată ca neconstituțională, având în vedere că scopul ei este asigurarea unei asistențe juridice calificate, iar normele în baza cărora funcționează nu contravin principiilor constituționale. Faptul că accesul la profesia de avocat este condiționat de satisfacerea anumitor cerințe nu poate fi privit ca o îngrădire a dreptului la muncă sau a alegerii libere a profesiei.

Cât privește raportarea dispozițiilor legale criticate la celelalte prevederi constituționale menționate, Curtea observă că este lipsită de relevanță pentru susținerea excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (6), precum și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 63 lit. b) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Maria Morariu în Dosarul nr. 260/2002 al Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 februarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL INDUSTRIEI ȘI RESURSELOR

ORDIN

pentru aprobarea Prescripției tehnice PT C 3-2003, ediția 1, „Cerințe tehnice privind utilizarea recipientelor-butelii cu capacitate până la 26 litri pentru GPL“

În aplicarea Hotărârii Guvernului nr. 1.340/2001 privind organizarea și funcționarea Inspecției de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 21 ianuarie 2002,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 19/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Industriei și Resurselor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul industriei și resurselor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Prescripția tehnică PT C 3-2003, cuprinsă în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

ediția 1, „Cerințe tehnice privind utilizarea recipientelor-butelii cu capacitate până la 26 litri pentru GPL“, Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

București, 13 februarie 2003.
Nr. 86.

*) Anexa se publică ulterior.

ROMÂNIA
JUDEȚUL GALAȚI
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI GALAȚI

LISTA

cuprinzând asociațiile și fundațiile care primesc subvenții de la bugetul local în anul 2003, în conformitate cu prevederile Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială

Nr. crt.	Denumirea asociației/fundației	Județul/municipiul	Nr. de beneficiari	Sumele lunare alocate (mii lei)	Cuquantumul sumelor acordate pentru anul 2003 (mii lei)
1.	Asociația Filantropică Creștin Ortodoxă „Sfântul Vasile cel Mare” — Așezământul Social Filantropic de Fete „Sfântul Vasile cel Mare“	Municipiul Galați	26 de copii orfani	135.605	1.627.262
2.	Fundația „Împreună” — Centrul de zi „Împreună“	Municipiul Galați	100 de persoane	26.300	315.600
3.	Fundația „Împreună” — Adăpost temporar	Municipiul Galați	20 de persoane	12.950	155.400

Primar,
ing. **Dumitru Nicolae**

★

RECTIFICĂRI

În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.096/2002 privind trecerea imobilelor în care își desfășoară activitatea unele unități sanitare de interes local din domeniul privat al statului și din administrarea Ministerului Sănătății și Familiei în domeniul public al municipiului București și în administrarea consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 10 octombrie 2002, se face următoarea rectificare:

— poziția nr. 9 „Spitalul de Recuperare Neuropsihomotorie Copii“ de la sectorul 2 se va citi ca poziția nr. 6 la sectorul 3.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro